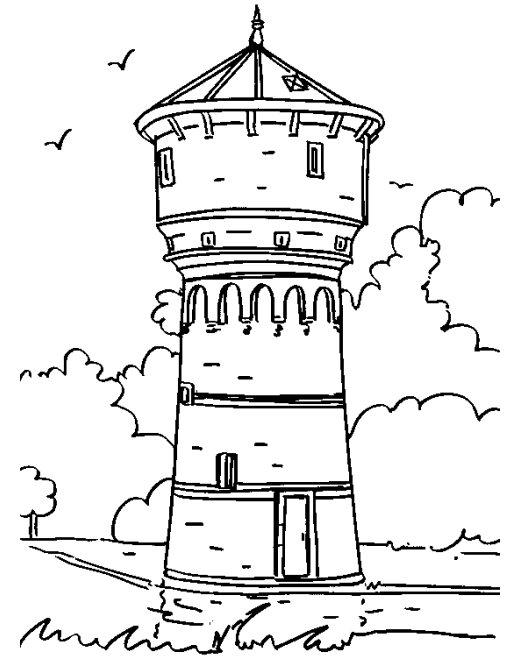

בוני המגדלים

צפון קווקז

היו פעם שני בוני מגדלים מומחים, אבא ובן.
הם נהגו לחפש עבודות
אצל עשירי האזור.
יום אחד אמר אבא לבנו
"אני כבר זקן, אבל רוצה
שתתחתן עוד לפני מותי."
הבן חיפש לו אישה כלבבו
והיא התחילה לנהל להם
את הבית. שני הבנאים
יצאו לכוון ארמון של דוכס, עליו שמעו כי רוצה
לשפר את ארמונו.

הם הלכו זמן מה בדרך כשאבא עצר ואמר
לבנו:
"דרכנו ארוכה מאוד. תקצר אותה."
"איך אוכל לקצר את הדרך, אבא? לא ניתן
לקצר."
"אז תביא לי סוס."
הבן לא הבין. האם אבא השתגע פתאום. מאין
ייקח לו סוס באמצע הדרך?
"אז בוא ונחזור הביתה" אמר אבא.
אבא אומר, צריך להשמע. חזרו. רואה אותם
האישה ושאלה:
"מה קרה שחזרתם? חשבתי שתעבדו כמה
ימים."
סיפר לה הבן על הדרישות של אבא וגם היא

חשבה שהזקן אבד את סכלו.

למחרת אמר אבא לבן להתגרש מהאישה.

אבא אומר - הבן שומע. התגרש, וכעבור זמן

מה מצא לו אישה אחרת.

אחרי החתונה אבא שוב החליט לצאת לדרך.

הבן אסף את הכלים והם יצאו. ושוב בדרך

ביקש אבא שהבן יקצר את הדרך, או יביא לו

סוס. ושוב חזרו הביתה כשהבן הסביר לו שלא

ימצא סוס בדרך.

גם האישה השניה חשבה שהזקן השתגע

לגמרי ואבא שוב אמר לבנו להיפרד ממנה.

לא עבר זמן רב והבחור מצא לעצמו אישה

שלישית. אך הפעם הוא החליט להזהיר אותה

עוד לפני החתונה, וסיפר על הגחמאות של

אבא.

"אסביר לך" אמרה הכלה "כשהוא אמר לך

שהדרך ארוכה מדי וביקש לקצר אותה, התכוון

שתתחיל לספר לו מעשיות, וכך הזמן יעבור

מהר יותר, כאילו הדרך התקצרה. וכשביקש

ממך סוס, רצה שתכין לו מקל הליכה, כך יהיה

לו קל יותר ללכת."

ואחרי החתונה שוב הם יצאו לדרך, והזקן שוב

ביקש לקצר לו את הדרך ואז הבן התחיל

לספר לאבא סיפורים שונים.

"טוב" אמר הזקן "ועכשיו תביא לי סוס!" והבן

חתך ענף יפה מהעץ שבדרך, הכין ממנו מקל

הליכה יפה ונתן לאבא.

"עכשיו, כשיש אצלנו בבית אישה חכמה, נוכל

להמשיך לאן שצריך" אמר אבא.

הם הלכו והלכו עד שהגיעו לארמון הדוכס ושם נשכרו כדי לבנות מגדל בן חמש קומות. הם סיכמו על המחיר והתחילו בעבודה. אך הזקן הזהיר את בנו:

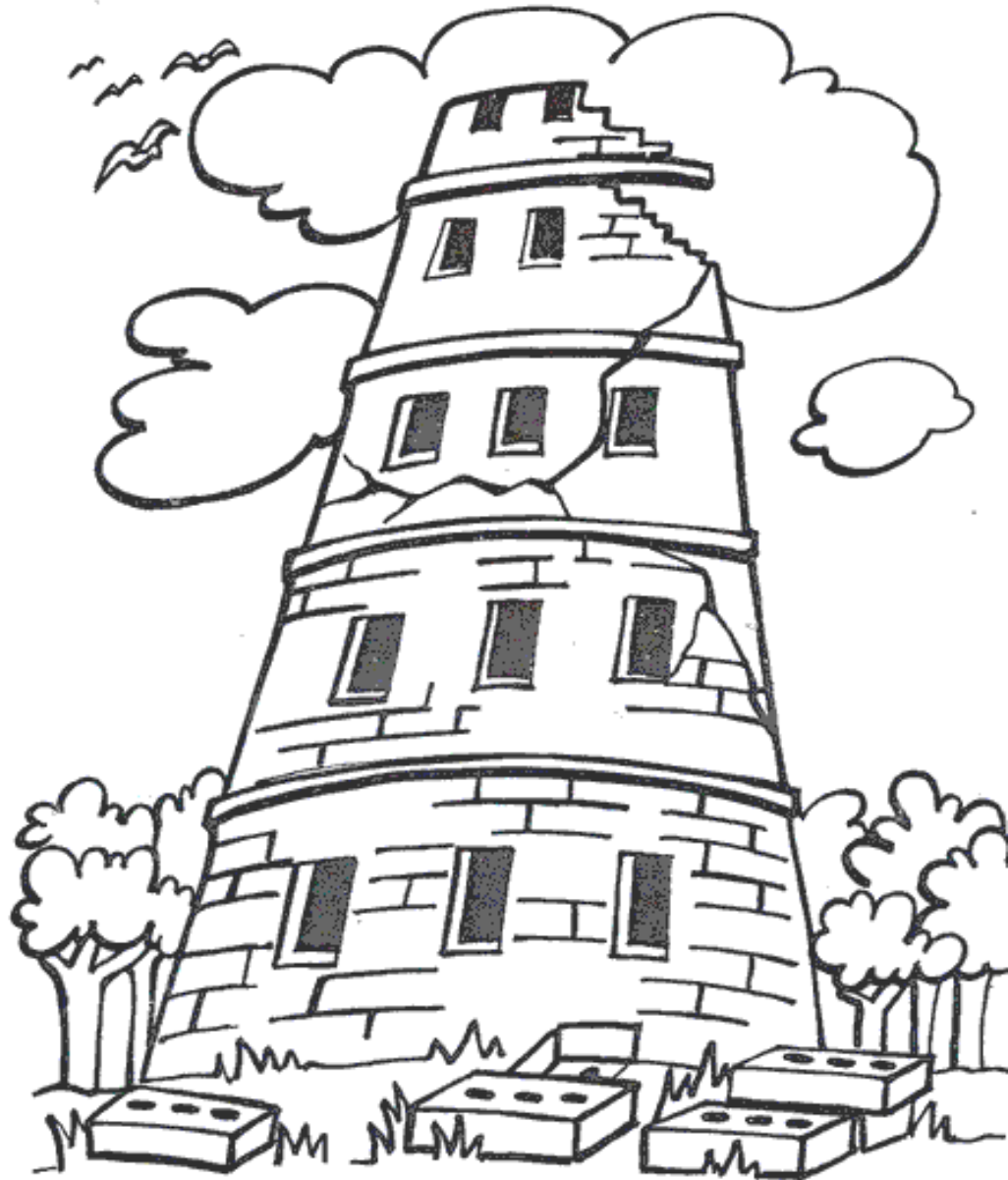
"אני מכיר היטב את הדוכסים האלה. כשרק נגמור את העבודה, הוא ינסה להרוג אותנו, כדי לא לשלם לנו שכר העבודה."

מדי בוקר הדוכס בא להסתכל על המגדל הנבנה. והמגדל עלה ועלה גבוה יותר כל יום. את אבני הבנייה היו מביאות פרדות, שהיו כבר רגילות לעבודה זו כך שבעצמן, ללא עזרה, משכו את עגלות המלאות למקום הבנייה ואחרי פירוק המשא חזרו למחצבה.

כפי שניבא אבא הבנאי, הדוכס לא רצה לשלם לבנאים עבור העבודה, ולקראת הכנת הגג התחיל כבר לזומם איך להרוג את הבנאים. אלא שבתו של הדוכס ידעה על הכוונות שלו והזהירה את הבנאי הצעיר.

"אני מודה לך, גבירתי הנאה. הצלת את חיינו" אמר הצעיר וסיפר את הדבר לאבא. ואבא אמר:

"אז מעכשיו נתחיל לבנות את המגדל עקום." למחרת בבוקר הדוכס בא, כרגיל, להסתכל על העבודה וראה שהמגדל בחלקו העליון נוטה הצדה. הוא העיר על כך לבנאים. הזקן ירד מהפיגום, הלך סביב המגדל, הסתכל על הקומה העליומה שלה והודה:

"נכון, אדוני הדוכס, המגדל קצת עקום. אבל אין דבר. נוכל ליישר זאת. צריך רק להביא מבתינו מנוף."

הדוכס שלח את בנו עם משרת אחד להביא מנוף מביתו של הבנאי הזקן. וזה נתן לבן הדוכס מסר לאשת בנו. במסר אמר הזקן שאין צורך לדאוג להם וביקש שהאישה שתשלח את המנוף ליישור של המגדל אותו הוא בונה, כי החלק העליון של המגדל התעקם. ביקש גם שהיא תחזיר הביתה את העורב, אבל את הנץ תשאיר אצלה, עצור ושמור היטב, עד שהם, שני הבנאים, יחזרו הביתה.

בנו של הדוכס הגיע לביתו של הבנאים והעביר לה את מסר החותן. האישה קיבלה את

האורחים יפה, כבדה והשקה אותם והבטיחה לתת להם את המנוף מחר בבוקר. ואז התחילה לחשוב מה בעצם רצה לומר לה הבנאי הזקן.

"אין לנו כל מנוף שמיישר מגדלים עקומים. גם אין אצלנו בבית לא עורב ולא נץ. כנראה הדוכס לא רוצה לשלם להם על העבודה והנץ והעורב הם הבן של הדוכס והמשרת. היא קראה לקרובים שלה והסבירה להם הכל. הם קשרו וכלאו את בן הדוכס, ואת המשרת שלחו חזרה ואמרו ל למסור לדוכס:

"אם לא תמסור לחותני ולבעלי את המגיע להם על העבודה, ולא תשלח אותם הביתה שלמים ובריאים, לא תראה יותר את הבן שלך. רק אם

תבצע את מה שהבטחת יוחזר לך הבן."

המשרת מסר הכל לדוכס, וזה כעס מאוד, אבל לא הייתה לו כל ברירה. שני הבנאים תיקנו את גג המגדל, קיבלו את התשלום המובטח וחזרו הביתה. כשהגיעו הביתה שחררו את בן הערובה, והמשיכו לחיות בשקת ולעבוד בחריצות.